

เมื่อเรีวๆ นี้ คณะกรรมการจัดระบบการจราจรทางบก (คจร.) ได้ประชุมพิจารณามาตรการกำหนดป้ายทะเบียนสำหรับรถยนต์ใหม่เพื่อห้ามวิ่งในชั่วโมงเร่งด่วนตามที่กรมการขนส่งทางบกได้ศึกษา

เลขธิการ คจร.แถลงว่า ที่ประชุมยังหาข้อสรุปไม่ได้ เนื่องจากที่ประชุมบางส่วนไม่เห็นด้วย เพราะเป็นการลดสิทธิส่วนบุคคลเกินไป ต่อมารองโฆษกสำนักนายกรัฐมนตรีได้แถลงว่า ปัญหาดังกล่าวจะให้ประชาชนส่งความคิดเห็นไปที่ สจร.

ขอเท็จจริงตามข่าวข้างต้น ทำให้เราได้รู้และเห็นวิธีการทำงานระดับชาติชัดเจนเป็นอย่างยิ่ง จึงขอส่งความคิดเห็นตามที่ สจร.เปิดโอกาสให้เพียงสั้นๆ ว่า กระบวนการทั้งหมดที่ทำกันมาในเรื่องนี้

ผลตลอด โดยขอแจ้งเป็นลำดับ ดังนี้

หนึ่ง ผู้เสนอความคิดนี้ ผิดตรงที่เสนอวิธีแก้ปัญหาแบบกำปั้นทุบดิน ด้วยการ “ห้าม” เหมือนกับที่เคยห้ามรถสิบล้อ ซึ่งทำให้ผู้ประกอบการขนส่งต้องเปลี่ยนไปใช้รถปิกอัพจำนวน 5-6 คันแทนจนเต็มถนน หรือเหมือนที่เคยห้ามรถปิกอัพเล่นเลนขวาแล้วเลิกห้ามเมื่อพบว่าเป็นการลดสิทธิและมีปัญหาในทางปฏิบัติสารพัดปัญหา

เช่น การใช้เวลาเท่าไรกับการชี้ว่าตรงไหนเป็นเลนขวาหรือไม่ เป็นเรื่องแบบปัจเจกนิยมหรือเป็นเรื่องที่นักกฎหมายเรียกกันว่า “ดินได้” หาเหตุคอร์รัปชันง่าย

วิธีแก้ปัญหา รอดคิดแล้วห้ามรถวิ่ง นี่พอๆ กันกับวิธีแก้ปัญหาไม่ให้รถติดโดยเปิดไฟเขียวให้ตลอดทุกแยกนั้นแหละ

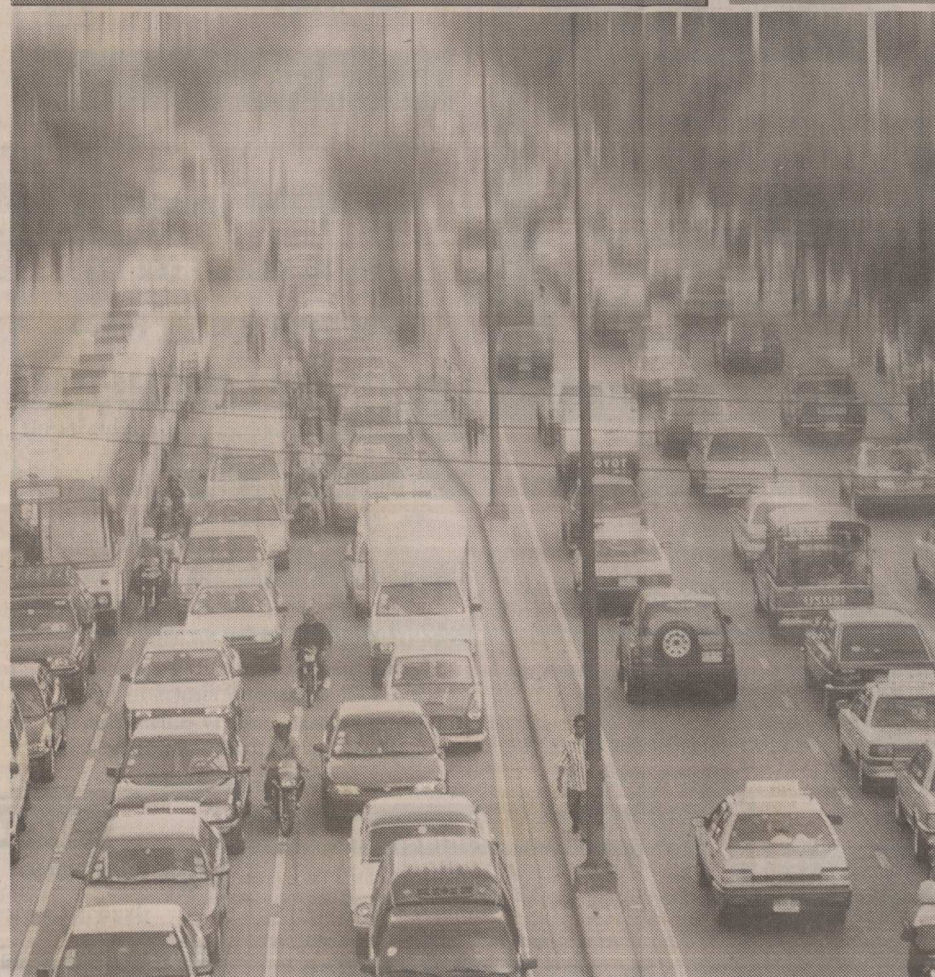
สอง กรมการขนส่งทางบกศึกษาผิด เพราะนับแต่ปี 2530 เป็นต้นมา ชั่วโมงเร่งด่วนกับชั่วโมงเร่งด่วนการจราจรติดขัดเท่ากัน เว้นวันอาทิตย์กับวันตรุษจีนเท่านั้น อาจจะถามชั่วโมงที่มีการชิงแชมป์กีฬารายการสำคัญบางรายการ

อีกประการหนึ่ง จำนวนรถจะมีมากขึ้นทำนองเดียวกับที่ใช้รถปิกอัพแทนรถสิบล้อ คนที่จะซื้อรถใหม่จะเก็บรถคันเก่าไว้ด้วยเป็นสองคัน ส่วนคนที่ยังไม่มียอดก็จะหาซื้อรถเก่าก่อน รถเก่าจะมีราคาแพงขึ้นอีกตามดีมานด์ ดีไม่ดีจะแพงกว่ารถใหม่แบบเดียวกับรถแท็กซี่สมัยสุกขาต คือป้ายแพงกว่าตัวรถหลายเท่า มีปัญหาอื่นตามมาอีก

สาม ที่ประชุมบางส่วนที่ไม่เห็นด้วย อ้างว่าเป็นการลดสิทธิมากเกินไป แม้ความเห็นจะถูกแต่ที่ข้อที่ยกมาอ้างนั้น ผิด เพราะถ้าจะเอาแบบนี้จริงๆ คนซื้อรถใหม่ขอมารถอยู่แล้วเอาไปใช้ในชั่วโมงเร่งด่วนไม่ได้ หรืออยู่แล้วไม่มีสิทธิให้ถูกลด

แต่ถ้าจะนับเอารถใหม่ที่ซื้อก่อนออกกฎนี้เป็นรถใหม่ด้วย เช่น ให้นับว่ารถที่จดทะเบียนในปี 39 ถึงปัจจุบันถือว่าเป็นรถใหม่ ก็เท่ากับออกกฎหมาย

ข่าวสด บทความ ม นี ส ลั ต ย า ร ัก ย ี่

ย้อนหลัง คนที่เป็นเจ้าของรถปี 39 ก็กลายเป็นคนที่ไม่ได้รับความยุติธรรมมากเกินไป ไม่ใช่ถูกลดสิทธิมากเกินไป

ี่ มีเพียงคณะกรรมการเพียงบางส่วนเท่านั้นที่ไม่เห็นด้วย แสดงว่ามี “หลายส่วน” เห็นด้วย หลายส่วนที่ไม่เห็นด้วยนี้ ผิดพอๆ กับพวกที่อยู่ในข้อที่หนึ่ง

วิธีทำงานระดับชาติ

๐๐ งานระดับชาติ
ส่วนมากเริ่มขึ้นจาก
นโยบายหรือคำสั่งของ
นักการเมืองผู้บริหาร
ประเทศชาติ เพื่อสนอง
ตอบความต้องการแก้ไข
ปัญหาอันเป็นการ
สร้างผลงานอย่างหนึ่ง
ดังนั้นข้าราชการจึงกระ
ตือรือร้นเป็นพิเศษ
พร้อมๆ กันไปกับกลัว
ผิดพลาด ๐๐

ทำให้ประชาชนส่งความคิดเห็นไปที่ สจร. นี่ผิดนัด เลย ปัญหาแบบนี้ไม่ใช่ปัญหาที่จะต้องใช้ความคิดเห็นของประชาชน เพราะปัญหามีว่า “จะห้ามรถใหม่ไม่ให้วิ่งบนท้องถนนในชั่วโมงเร่งด่วนหรือไม่?” ลักษณะของคำถามเป็นแบบให้เลือกคำตอบ ปัญหาแบบ สจร. ไม่ใช่ปัญหาแบบ ส.ส.ร. ซึ่งต้องการความคิดเห็นหลากหลายในลักษณะระดมความคิดแบบ Brain

storm

ถ้าปัญหาของ สจร. มีว่า “เราจะแก้ปัญหาการจราจรติดขัดอย่างไร? อย่างนี้ผมจะเห็นด้วยว่าควรระดมความคิดเห็นจากประชาชน

พมไม่เคยทำงานระดับชาติมากไปกว่าเลียบเลาะอยู่รอบนอกในระดับล่าง จึงค่อนข้างได้เปรียบตรงที่มีโอกาสสังเกตเห็นว่าการทำงานระดับชาติเขาทำกันอย่างไร เข้าทำนองอยู่ชายป่าจึงเห็นป่า แต่คนอยู่ในป่าเห็นแต่ต้นไม้ ไม่เคยเห็นป่า

งานระดับชาติส่วนมากเริ่มขึ้นจากนโยบายหรือคำสั่งของนักการเมืองผู้บริหารประเทศชาติ เพื่อสนองตอบความต้องการแก้ไขปัญหอันเป็นการสร้างผลงานอย่างหนึ่ง ดังนั้นข้าราชการจึงกระตือรือร้นเป็นพิเศษพร้อมๆ กันไปกับกลัวผิดพลาด

โดยเฉพาะในกรณีที่ว่าข้าราชการเองไม่ค่อยเห็นด้วย หรือเห็นว่าเสี่ยงต่อความผิดพลาดหรือเป็นงานที่ถูกจับตามองจากสังคม สื่อมวลชนกดไม่ปล่อยอะไรทำนองนี้

วาระแรกจะตั้ง “คณะกรรมการ” ขึ้นก่อน เพื่อชะลอ (Delay) ปัญหาไว้ให้มีเวลาผัดผ่อน สดับดริบฟัง โยนก่อนหินถามทาง ประชาสัมพันธ์ และชักจูงใจให้สังคมคล้อยตาม หรือไม่ก็ชะลอไว้เพื่อให้สังคมลืมไปเลย

ปัญหายิ่งใหญ่โตเท่าใดยิ่งตั้งกรรมการหลายคณะ พร้อมด้วยคณะกรรมการฝ่ายต่างๆ อย่างเช่นปัญหาจราจรมีทั้ง คจร.และ สจร. และคณะกรรมการมากมาย เพื่อให้มีความขัดแย้งมากขึ้น จนนำมาเป็นข้ออ้างในการชะลอได้อีกทางหนึ่ง

ถัดมาจะคิดค้นหาวิธีแก้ตัวเตรียมไว้หากว่ามันไม่ได้ผล หรือมีผลเสียเกิดขึ้นหรือเกิดไปกระทบกับส่วนอื่นทำให้มีปัญหาคอข่ายตามมาเป็นขบวนใหญ่หลายขบวน ผมเชื่อว่าคณะกรรมการต่างๆ ทุกระดับ ล้นเปลืองเวลาและสมองไปกับงานส่วนนี้มากกว่าส่วนอื่น

และถ้าให้สมบูรณ์เพียงพร้อม ต้องเตรียมหาตัวแพะผู้รับผิดชอบไว้ด้วย

อย่างที่ สจร.ขอรับความคิดเห็นของประชาชนนี้แหละ เพราะเอาไปอ้างได้ว่าประชาชนต้องการอย่างนี้ แล้วให้ประชาชนเป็นผู้รับผิดชอบ

ว.ส. พ. ๖๖๔๐

หน้า 31

๖1 มกราคม ๒๕4๐